

- CAP. XI. Purgandi animi exemplum Sapientia incarnata. 426
 XII et XIII. Quomodo Sapientia Dei ad nos venit. 427
 XIV. Hominem quomodo sanavit Dei Sapientia. 428
 XV. Resurrectione et ascensione Christi falcitur fides, excitatur iudicio. 429
 XVI. Ecclesia Christi corpus et conjux medicinalibus molestis ab ipso purgatur. 430
 XVII. Christus donando peccata viam aperuit ad patriam. ibid.
 XVIII. Claves traditæ Ecclesiæ. 431
 XIX. Corporis et animi mors atque resurrectio. ibid.
 XX et XXI. Qui non ad vitam sed ad supplicia renascantur. 432
 XXII. Solo Deo fruendum. ibid.
 XXIII. Homini præcepto non opus est, ut se suum corpus diligat.— Prava sui dilectio. 434
 XXIV. Nemo carnem suam odit, nequidem illi qui in eam insurgunt. 435
 XXV. Etsi aliquid amplius diligitur quam corpus, non tamen corpus odio habetur. 437
 XXVI. Præceptum de Deo et proximo, imo et de se ipso diligendo datum est. 438
 XXVII. Ordo dilectionis. 439
 XXVIII. Cui succurrendum, quando succurrere omnibus vel duobus non possis. 440
 XXIX. Optandum et agendum ut omnes Deum diligant. ibid.
 XXX. Proximi nostri, omnes homines, et ipsi Angeli. — Angeli quoque diligendi ut proximi nobis. 442
 XXXI. Deus nobis non fruitur, sed utitur. 444
 XXXII. Deus homine quomodo utatur. 445
 XXXIII. Quomodo homine frui conveniat. 446
 XXXIV. Prima ad Deum via, Christus. 447
 XXXV. Scripturæ plenitudo finisque amor Dei et proximi. 448
 XXXVI et XXXVII. Interpretatio Scripturæ, licet vitiosa, non est mendax nec perniciose fallax, si modo utilis sit edificandæ charitati. — Corrigendus tamen interpres qui sic fallitur. 449
 XXXVIII. Charitas perpetuo manet. 450
 XXXIX. Scripturis non indiget homo fide, spe et charitate instructus. ibid.
 XL. Qualem lectorem Scriptura postulet. 452

LIBER II.

Jam de signis verbisque Scripturæ sacræ sermonem instituit Augustinus, ostenditque hujus germanum sensum plerumque ideo non percipi, quia signa illa aut ignota sunt, aut ambigua. Quapropter prolato imprimis divinatorum Librorum canone, declarare pergit quarum potissimum linguarum peritia, quænamve disciplinæ ac scientiæ conferant ad illam signorum ignorantiam removendam. Ubi data occasione de repudiendis supposititious artibus et doctrinis strictim, sed profunde disputat. Quemadmodum etiam animo comparatus is esse debeat, qui operam studio Scripturarum navaturus sit, declarat sub initium et ad finem libri.

- CAP. I. Signum quid et quotuplex. 454
 II. De quo signorum genere hic tractandum. 455
 III. Inter signa principatum obtinent verba. 456
 IV. Unde litteræ. 457
 V. Diversitas linguarum. 458
 VI. Obscuritas Scripturæ in tropis et figuris quorsum utilis. ibid.
 VII. Gradus ad sapientiam juxta Isaïæ XI, 2. Primus, timor. — Secundus, pietas, — Tertius, scientia. — Quartus, fortitudo. — Quintus, consilium. — Sextus, purgatio cordis. — Septimus, gradus seu finis sapientiæ. 460
 VIII. Libri canonici. 462
 IX. Qua ratione vacandum studio Scripturæ. 464
 X. Scripturam contingit non intelligi ob ignota signa, vel ambigua. 465
 XI. Ut ignorantia signorum tollatur, necessaria est linguarum cognitio, ac præsertim græcæ et hebrææ. 466
 XII. Diversitas interpretationum utilis. — Ex verborum ambiguitate ut accidit error interpretum. 467
 XIII. Interpretationis vitium unde emendari possit. 469
 XIV. Ignoti verbi et ignotæ locutionis unde eruenda cognitio. 471
 XV. Commendatur itala versio latina, et græca LXX. Interpretum. 472
 XVI. Ut translata signa intelligantur juvat tum linguarum notitia, tum rerum. 474

CAP. XVII. Origo fabulæ Musarum novem.	478
xviii. Profani si quid bene dixerunt, non aspernandum.	479
xix. Doctrinarum genera duo reperta apud ethnicos.	480
xx. Scientiæ quas homines instituerunt aliquæ superstitionum plenæ. — Caronis dictum lepidum.	ibid.
xxi. Superstitio mathematicorum.	482
xxii. Observatio siderum ad cognoscendam vitæ seriẽm vana.	483
xxiii. Cur repudianda genethliacorum scientia.	485
xxiv. Societas et pactum cum daemionibus in superstitioso rerum usu.	487
xxv. In institutis humanis non superstitiosis quedam superflua, quedam commoda et necessaria.	488
xxvi. Quæ hominum instituta fugienda, et quæ amplectenda sint. — Notarii.	490
xxvii. Scientiarum, quas homines non instituerunt, aliquæ juvant ad intelligentiam Scripturarum.	491
xxviii. Historia quatenus juvet.	ibid.
xxix. Ad Scripturarum intelligentiam quatenus conducat animalium, herbarum, etc. præsertimque siderum cognitio.	493
xxx. Quid eodem conferant artes mechanicæ.	495
xxx. Quid juvet dialectica. — Sophisma.	496
xxxii. Veritas connexionum non ab hominibus instituta est, sed tantum observata. — Tertius, scilicet, —	497
xxxiii. In falsis sententiis conclusiones veræ esse possunt, et in veris falsæ.	499
xxxiv. Aliud est nosse leges conclusionum, aliud veritatem sententiarum.	500
xxxv. Scientia definiendi et dividendi non est falsa et etiamsi falsis adhibeatur. — Falsum quid.	501
xxxvi. Eloquentiæ præcepta vera sunt, quamvis eis interdum falsa persuadeantur.	501
xxxvii. Quæ utilitas rhetoriçæ et dialecticæ.	ibid.
xxxviii. Numerorum scientia non ex hominum instituto, sed ex rerum natura est, ab hominibus adinventata.	504
xxxix. Quibus ex supra notatis disciplinis, quove animo danda opera. — Leges humanæ.	505
xl. Ab ethnicis si quid recte dictum, in nostrum usum est convertendum.	507

CAP. XII. Studium Scripturæ sacræ, qualem animum requirat.	509
xlii. Sacræ Scripturæ cum profana comparatio.	510
ANNOTATIONES.	513
CONCORDANTIA bibliothecæ latinæ cum gallica.	519

EXPLICIT INDEX.

355
356
310
319
310

INDEX

Cap. XII. Stadium & Stadium: quibus animam requirit.

XIII. Stadium: Stadium cum Stadium comparatio.

ANOTAZIONE

ANOTAZIONE: Stadium: Stadium cum Stadium.

EXPLICIT INDEX

